

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 24. grudnia 1915.

Treść: (№ 384. i 385.) 384. Rozporządzenie cesarskie o ułatwieniach przy wypełnianiu prawno-prywatnych roszczeń pieniężnych. — 385. Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicji i na Bukowinie.

384.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 22. grudnia 1915

o ułatwieniach przy wypełnianiu prawno-prywatnych roszczeń pieniężnych.

Na mocy § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 1.

(1) Dla wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, może sąd procesowy, o ile § 3. nie zawiera innego postanowienia, na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to nie-stosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin dla dopełnienia świadczenia.

(2) Taki termin można przyznać dla całej wierzytelności lub jednej jej części, jednak nie poza dzień 31. grudnia 1916. Sędziowskie odroczenie zapłaty, przyznane na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, do dnia 31. grudnia 1915 włącznie, uważa się za przedłużone do dnia 31. marca 1916 włącznie. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu przeciwnika

(§ 56. o. e.) zezwolić na dalsze przedłużenie do dnia 31. grudnia 1916 włącznie lub przedłużenie ustawowe skrócić.

(3) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(4) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłym od dania zabezpieczenia.

(5) Przeciw zezwoleniu na sędziowskie odroczenie zapłaty, następnie przeciw odmówieniu go przez sąd drugiej instancji niema środka prawnego.

§ 2.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na oznaczenie terminu zapłaty. Dłużnik może postawić taki wniosek także wówczas, jeśli jego zobowiązanie jest stwierdzone przez podlegający egzekucji akt notaryalny. Gdy przeciw dłużnikowi wydano w postępowaniu upominawczem nakaz zapłaty, to może on, uznając roszczenie wierzyciela, w ciągu terminu dla wniesienia sprzeciwu w sądzie, który wydał nakaz zapłaty, uczynić wniosek na oznaczenie terminu zapłaty.

(2) Sąd ma przed rozstrzygnięciem wniosku przesłuchać wierzyciela (§ 56. o. e.) i następnie orzec uchwałą. W uchwale, którą przyznaje się termin zapłaty, należy orzec o obowiązku dłużnika do zapłaty uznanej wierzytelności. Jeśli przeciw

dłużnikowi wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, wówczas winien sędzia zmieniając ustanowiony w nakazie zapłaty termin ustanowić uchwałą nowy termin zapłaty.

(3) Koszta przesłuchania winien dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił postawione przez dłużnika pozasądowo i widocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

(4) Postanowienia § 1. mają odpowiednie zastosowanie.

Wierzytelności wyłączone od sędziowskiego odroczenia zapłaty.

§ 3.

Postanowienia §§ 1. i 2. nie mają zastosowania do wierzytelności z weksli i czeków, nadto do:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

4. roszczeń o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych:

a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych,

b) na podstawie zabezpieczonych w księgach gruntowych wierzytelności kas oszczędności i wspólnych kas sierocych,

c) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;

5. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

6. wierzytelności o zapłatę odsetek i spłat kapitału od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych;

7. wierzytelności o zapłatę odsetek i spłat kapitału od listów zastawnych, ufundowanych bankowych zapisów dłużnych i częściowych zapisów dłużnych;

8. wierzytelności przeciw bankom krajowym i akcyjnym, kasom oszczędności, spółkom kredytowym i innym zakładom kredytowym na podstawie rachunku bieżącego, z wkładek na bony kasowe lub książeczki wkładkowe;

9. wierzytelności z kontraktów o ubezpieczenia.

Sędziowskie odroczenie zapłaty dla handlarzy wywozowych i osób, interesowanych w ruchu obcych.

§ 4.

Wykonującym handel i przemysł, którzy świadectwem izby handlowej i przemysłowej wykażą, że przeważnie dostarczają lub sprowadzają towary, przeznaczone na wywóz poza granicę celną, dalej osobom i przedsiębiorstwom, które wykażą, że są zdane przeważnie na zarobek lub dochody z ruchu obcych, można przyznać sędziowskie odroczenie zapłaty (§§ 1. i 2.) także dla oznaczonych w § 3., l. 1., 2 i 4, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914 wierzytelności dalej dla wierzytelności o zapłatę odsetek i spłat kapitału z częściowych zapisów długu, które zostały wydane przed tym dniem; dla wierzytelności z kontraktów najmu i dzierżawy jest sędziowskie odroczenie zapłaty dopuszczalne także i wówczas, gdy te kontrakty odnowiono mileżąco po dniu 31. lipca 1914.

Sędziowskie odroczenie zapłaty w postępowaniu egzekucyjnym.

§ 5.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego odroczyć egzekucję najdalej do dnia 31. grudnia 1916, o ile nie rozchodzi się o obciążenie zastawem przedmiotów majątku ruchomego lub o przymusowe ustanowienie prawa zastawu. Takie odroczenie jest niedopuszczalne, jeśli już według §§ 1., 2., lub 4. udzielono termin zapłaty.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 1., ustęp 1. i 3. do 5.

(3) Egzekucję odroczoną stosownie do § 23. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, można, jeżeli termin odroczenia nie upłynął już przed dniem 31. grudnia 1915, dalej odroczyć na wniosek zobowiązanego pod warunkami § 1., ustęp 1., najdalej do dnia 31. grudnia 1916.

(4) Odroczenie egzekucji jest dopuszczalne także przy roszczeniach z weksli i czeków. W wypadkach oznaczonych w § 4., można zezwolić na odroczenie egzekucji także dla oznaczonych w § 3., l. 1, 2 i 4, a powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914 wierzytelności.

(b) Ponaglający wierzyciel nie ma prawa do zwrotu kosztów, urosłych z powodu odroczonej egzekucyi, gdy odrzucił wniesione przez dłużnika pozasądownie i uwidocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

Sędziowskie odroczenie zapłaty na obszarze wojennym.

§ 6.

(1) Osobom, mającym swe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub swą stałą siedzibę przedsiębiorstwa na obszarze, w którym sąd powiatowy z powodu zdarzeń wojennych zawiesił częściowo swą czynność lub przeniósł swą siedzibę, albo na obszarze, który wskutek zlecenia władzy musiał być przez znaczną część ludności opuszczony, może sąd, do którego się odwołano, zezwolić na odroczenie zapłaty dla zobowiązań wszelkiego rodzaju i bez względu na czas ich powstania (§§ 1. i 2.) jak również orzec, że niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania, z wyjątkiem obowiązku płacenia procentów zwłoki (§ 8.), nie mają miejsca lub że się je uchyla. Postanowienia § 5. mają zastosowanie do tych osób bez względu na rodzaj wierzytelności, na rzecz której się egzekucję prowadzi.

(2) Pod wymienionymi w ustępie 1. warunkami może sąd nadto orzec, że zawieszają się lub uchylają skutki prawne niezastąpienia warunku, gdy zaistnienie warunku było skutkiem wydarzeń wojennych niemożliwe. W razie potrzeby należy ustanowić dla wypełnienia warunku nowy termin.

Wpływ siły wyższej na weksle i czek.

§ 7.

(1) Jeżeli przy wekslach lub czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie wywołana wypadkami wojennymi nieprzewidywana przeszkoda (siła wyższa), odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwzięć czynność wekslowoprawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

Opłacanie odsetek.

§ 8.

Za czas, o który wskutek odroczenia zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe, należące się według umowy za czas do zapadłości roszczenia.

Umówione niekorzyści prawne.

§ 9.

W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, rat amortyzacyjnych, lub rat wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, ani z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych z wyjątkiem płacenia procentów zwłoki (§ 8.) wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły najpóźniej w dniu 31. sierpnia 1915.

Policzenie na rachunek.

§ 10.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Osobne postanowienia dla południowego terenu wojny.

§ 11.

(1) Gdy jedna z wymienionych poniżej instytucyi kredytowych ma swą siedzibę w Dalmacyi, Pobrzeżu lub w okręgach sądów obwodowych Rovereto i Trydent, to można żądać w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego:

- a) od banków akcyjnych, których kapitał zakładowy nie wynosi więcej jak milion koron, na zasadzie roszczeń, powstałych przed dniem 21. maja 1915 z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe, wypłaty tylko do wysokości 3 procent roszczenia, istniejącego w dniu 21. maja 1915, conajmniej jednak w kwocie 400 K, a najwyżej w kwocie 1000 K, dalej na zasadzie roszczeń z tytułu wkładek na książeczkę wkładkową, złożonych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 200 K z każdej wkładki;
- b) od kas oszczędności na zasadzie roszczeń, z tytułu wkładek na książeczkę wkładkową, złożonych przed 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 200 K z każdej wkładki;
- c) od spółek kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena na zasadzie roszczeń z rachunku bieżącego, powstałych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 2 procent tego roszczenia, przynajmniej jednak w kwocie 200 K, a najwyżej w kwocie 500 K, dalej

na zasadzie roszczeń z wkładek na książkę wkladkową, złożonych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 100 K z każdej wkładki;

d) od kas Raiffeisena na zasadzie roszczeń z tytułu rachunku bieżącego, powstałych przed dniem 21. maja 1915, lub z tytułu wkładek na książeczkę wkladkową, które złożono przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 50 K z każdej wkładki.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzonego mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

(3) Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkladkową, aniżeli można było żądać tytułem zwrotu według art. III., § 24. a, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 184, tudzież niniejszego rozporządzenia cesarskiego, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

(4) Jak długo zakład kredytowy dla roszczeń z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bon kasowy lub książkę wkladkową wskutek jednostronnej obniżki stopy procentowej przyznaje oprocentowanie niższe aniżeli w dniu 21. maja 1915, tak długo nie może on wobec żądania o zwrot takiego roszczenia powoływać się na ustawowe odroczenie zapłaty. Postanowienie to nie ma zastosowania, jeżeli obniżka stopy procentowej przedstawia się tylko jako rachunkowe przeprowadzenie ułożonego stosunku stopy procentowej i każdoczesnej stopy procentowej banku.

§ 12.

(1) Uprawiającym przemysł i handlarzom, którzy mają miejsce zamieszkania lub stałą siedzibę przedsiębiorstwa w mieście Tryeście z okręgiem i których przedsiębiorstwo nie przekracza zakresu, oznaczonego w ustępie 2., należy przyznać sędziowskie odroczenie zapłaty (§§ 1., 2. i 5.) dla prawnoprywatnych wierzycieli pieniężnych, powstałych przed dniem 21. maja 1915, także i bez wykazania warunków, określonych w § 1., ustęp 1.; to postanowienie niema zastosowania do wierzycieli, wymienionych w § 3., dalej do wierzycieli za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, które zostały zawarte przed dniem 21. maja 1915, gdy

oddanie lub dostawa zostały lub zostaną uskutecznione dopiero po dniu 20. maja 1915, chyba że miały być uskutecznione przed dniem 21. maja 1915.

(2) Postanowienie ustępu 1. dotyczy handlarzy, którzy trudnią się drobną sprzedażą towarów i nie zatrudniają więcej jak dwu pomocników, oraz innych uprawiających przemysł, którzy nie zatrudniają więcej, jak pięciu pomocników.

(3) Dłużnik ma wykazać istnienie tych warunków świadectwem izby handlowej i przemysłowej, w którym musi być podana ilość pomocników.

§ 13.

Przy wekslach lub czekach, płatnych w jednym z oznaczonych w § 11. okręgów, przypuszcza się, że czynność prawnoprawna, która miała lub ma być przedsięwzięta po dniu 21. maja 1915, została zaniechana wskutek nieprzewidywanej przeszkody (siła wyższa), jeżeli ona rzeczywiście nie została przedsięwzięta w czasie właściwym.

§ 14.

Banki, kasy oszczędności, inne instytucje kredytowe i zakłady ubezpieczeń, które mają siedzibę lub filię w jednym z oznaczonych w § 11. okręgów i wskutek wojny przeniosły stamtąd służbę kasową w znacznej części w głąb kraju, nie są obowiązane wypełniać swe zobowiązania w miejscu ich dawniejszego obrotu kasowego, lecz mogą je wypełniać w tem miejscu, dokąd przeniosły swą służbę kasową.

Prawo wzajemności.

§ 15.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoje miejsce zamieszkania (siedzibę), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prawnoprywatne tylko pod ograniczeniami, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoje miejsce zamieszkania (siedzibę), takim samym ograniczeniom.

Postanowienia końcowe.

§ 16.

(1) Upoważnia się Rząd do zmiany lub uzupełnienia przepisów tego rozporządzenia cesarskiego w drodze rozporządzenia, o ile wymagają tego potrzeby gospodarcze.

(2) W szczególności upoważnia się Rząd do wydania odmiennych od postanowień tego rozporządzenia cesarskiego przepisów w sprawie odroczenia zapłaty wierzycieli prawnoprywatnych

wobec tych dłużników, którzy mają stałe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub stałą siedzibę przedsiębiorstwa w Galicyi lub na Bukowinie i do zarządzenia przytem ulg należyciowskich na wypadek ponownego wniesienia protestu.

§ 17.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, o ile zawiera ono postanowienia w przedmiotach, uregulowanych w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem, oraz rozporządzenie z dnia 28. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 184.

(2) Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 22. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.	Hohenlohe wkr.
Georgi wkr.	Hochenburger wkr.
Forster wkr.	Hussarek wkr.
Trnka wkr.	Zenker wkr.
Morawski wkr.	Leth wkr.
Spitzmüller wkr.	

385.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 22. grudnia 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 16. rozporządzenia cesarskiego z dnia 22. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 384, zarządza się, co następuje:

Zakres odroczenia zapłaty.

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w Galicyi lub na Bukowinie, przyznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki

w zapłacie, jeżeli one zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. stycznia 1917, tymczasowo do dnia 31. grudnia 1916 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. października 1915, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapaść między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. grudnia 1916, tymczasowo na dzień 1. stycznia 1917.

(4) Dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem 1. października 1915, przy których przekazany, a przy wekslach własnych, których wystawca ma miejsce zamieszkania poza oznaczonym obszarem, które jednak są płatne w Galicyi lub na Bukowinie, odracza się dzień zapłaty, jeśli weksel lub czek zapadł lub zapadnie przed dniem 31. stycznia 1916, na dzień 1. lutego 1916. Jeśli taki weksel lub czek zapadną później, wówczas odroczenie dnia płatności nie następuje.

(5) Stosownie do odroczenia dnia płatności, odracza się także termin do podniesienia protestu.

(6) Przy wekslach i czekach, które zostały lub zostaną wystawione po dniu 30. września 1915, ustawowe odroczenie zapłaty, bez ujemy dla postanowień § 8., nie następuje.

(7) Przy zastosowaniu tego rozporządzenia uważa się przy wekslach przekazowych i czekach miejsce, podane przy nazwisku lub firmie przekazanego, za miejsce zamieszkania przekazanego, przy wekslach własnych miejsce ich wystawienia za miejsce zamieszkania wystawcy.

Wierzytelności wyłączono od odroczenia.

§ 2.

Od odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia

25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

- a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;
- b) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;
- c) wobec dłużnika zastawnego na podstawie innych, zabezpieczonych hipotecznie wierzytelności;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczenia o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny osób, powołanych z powodu mobilizacji, lub' celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

1. z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 300 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 3000 K;

2. z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia;

3. we wszystkich innych działach ubezpieczenia do wysokości 2000 K, a gdy suma odszkodowania przekracza 2000 K, o 2000 K i 12 procent kwoty odszkodowania, przekraczającej 2000 K, w żadnym razie jednak o więcej, jak łącznie 5000 K;

4. o zapłacenie premii ubezpieczeniowych, a mianowicie:

- a) jeśli premia staje się płatną po dniu 31. grudnia 1915, dla każdej premii do wysokości 30 K,
- b) jeśli premie były płatne przed dniem 1. stycznia 1916, do wysokości 50 K od każdej zaległej kwoty, płatnej w dniu 1. kwietnia i w dniu 1. października 1916.

(2) Dla wspomnianych w ustępie 1., l. 4, lit. b) roszczeń o premie nie mają znaczenia umówione, skrócone terminy skarg.

(3) Ubezpieczający nie może podnieść niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek zaniedbania zapłacenia we właściwym czasie premii ubezpieczenia, jeśli tylko oznaczoną w ustępie 1., l. 4, lit. a) zapłatę uiszczono. Ubezpieczonemu, który uiszczył częściową zapłatę, pozostaje obowiązek zapłacenia resztującej części premii.

(4) Ubezpieczający jest obowiązany do odnowienia w ciągu 6 miesięcy po dniu zapadłości, za dodatkową opłatą wyłączonych od odroczenia zapłaty zaległości wraz z procentami zwłoki, bez ponownego badania lekarskiego, tych kontraktów ubezpieczenia na życie, które wskutek niezapłacenia we właściwym czasie wyłączonych od odroczenia zapłaty premii (ustęp 1., l. 4, lit. a) wygasają bez odkupna, lub zmieniają się na wolne od premii ubezpieczenia ze zmniejszoną sumą ubezpieczenia.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K a najwyżej w kwocie 3000 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K a najwyżej w kwocie 500 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczionych na książkę wkładową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według poprzednich rozporządzeń o odroczeniu zapłaty, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć także w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednak w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 8.

Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu dziesięciu dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 9.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy za czas aż do zapadłości wierzytelności.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwości odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 10.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skarg.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.

§ 11.

(1) Od wierzytelności pieniężnej, która zapadła lub zapadnie wskutek wypowiedzenia, dokonanego między dniem 1. sierpnia 1914, a dniem 31. grudnia 1916, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później uiszczenie zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy za czas aż do zapadłości wierzytelności.

(2) Dokonane w latach 1915 i 1916 wypowiedzenie udziału w przedsiębiorstwie stowarzyszenia zarobkowego lub gospodarczego należy traktować w ten sposób, jak gdyby było dokonane w dniu 1. stycznia 1917.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów lub rat z tytułu wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, ani też z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych z wyjątkiem zapłaty odsetek zwłoki (§ 9., ustęp 1.) wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. stycznia 1917.

Policzenie na rachunek.

§ 12.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 13.

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, którymi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwane postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencyja po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten w wyroku, zapadłym przed wejściem w życie tego rozporządzenia, oznaczono kalendarzowo, przesuwają się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiścić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya. **§ 14.**

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucję dla zabezpieczenia na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

 Sądziowskie odroczenie zapłaty. **§ 15.**

(1) Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 19.), zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypelnienia zobowiązania w należyłym czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki (§ 9., ustęp 1.).

(2) Sąd może również uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

 § 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia.

(2) Terminu tego jednak nie można dla całego świadczenia lub części przyznać poza dzień 31. grudnia 1916. Sądziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało do dnia 31. grudnia 1915 włącznie lub według § 16. rozporządzenia z dnia 17. września 1915, Dz. u. p. Nr. 273, aż do tego dnia zostało przedłużone, uważa się za przedłużone do dnia 31. marca 1916 włącznie. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu przeciwnej

strony (§ 56. o. e.) zezwolić na dalsze przedłużenie najdalej do dnia 31. grudnia 1916 włącznie, lub ustawowe przedłużenie skrócić.

(3) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(4) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(5) Przeciw zezwoleniu sędziowskiego odroczenia zapłaty, dalej przeciw odmówieniu go przez sąd drugiej instancyi, niema środka prawnego.

(6) Postanowienia te nie mają zastosowania do roszczeń z weksli lub czeków.

 § 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na oznaczenie terminu zapłaty dla wyjątego od odroczenia zapłaty roszczenia. Wniosek taki może dłużnik posłać także wówczas, gdy jego zobowiązanie, jest stwierdzone przez podlegający egzekucyi akt notaryalny. Jeśli przeciw dłużnikowi wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczem, to może on w ciągu terminu dla wniesienia sprzeciwu w sądzie, który wydał nakaz zapłaty, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na ustanowienie terminu zapłaty.

(2) Sąd przed rozstrzygnięciem wniosku przesłucha wierzyciela (§ 56. o. e.) i następnie orzeka w drodze uchwały. W uchwale, którą udzielono terminu zapłaty, należy orzec o obowiązku dłużnika do zapłaty uznaney wierzytelności. Gdy przeciw dłużnikowi wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczem, wówczas winien sędzia, zmieniając termin podany w nakazie zapłaty ustanowić w drodze uchwały nowy termin zapłaty.

(3) Koszta przesłuchania ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił postawione pozasądnie i oczywiście uzasadnione żądanie o odroczenie zapłaty.

(4) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

 § 18.

(1) Jeżeli przez sędziowskie odroczenie zapłaty zezwolono na uiszczania odsetek czynszowych ratami, wchodzą niekorzyści prawne, co do których się ułożono na wypadek zaniedbania wypełnienia w czasie należytych, jedynie w razie nieuiszczenia takich rat w czasie przepisanych.

(2) Jeżeli nie zapłaci się takiej raty w czasie należytych, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmu z mocą obowiązującą dla najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 19.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć najdalej do dnia 31. grudnia 1916 egzekucję na rzecz roszczenia, wyjątego od ustawowego odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylenie już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 3. do 5.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do poprzednich rozporządzeń o odroczeniu zapłaty może, jeżeli termin odroczenia nie upłynął już przed dniem 31. grudnia 1915, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczone najdłużej do dnia 31. grudnia 1916.

(4) Dochodzący swego roszczenia wierzyciel nie ma prawa do zwrotu kosztów urosłych z powodu odroczonej egzekucji, gdy odrzucił wniesione pozasądowo i widocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

Uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty przez orzeczenie sędziowskie.

a) Postępowanie.

§ 20.

(1) Wierzyciel może uczynić przed sądem powiatowym, w którego okręgu dłużnik ma miejsce zamieszkania (siedzibę), wniosek, by dla jego roszczenia uchylono ustawowe odroczenie zapłaty. Takiego wniosku nie można postawić w sądzie, leżącym w okręgu trybunału sądowego Kraków, Wadowice i Nowy Sącz, przed dniem 1. lutego 1916, zaś w innym sądzie w Galicyi lub na Bukowinie przed dniem 1. maja 1916.

(2) Na wniosek należy dłużnika zawezwać do rozprawy ustnej (§ 56. o. e.). Zawezwanie należy mu doręczyć według przepisów o doręczaniu skarg.

(3) Przed rozstrzygnięciem przesłucha sędzia w razie potrzeby osoby, poinformowane o gospodarczych stosunkach dłużnika.

(4) Przeciw odrzuceniu wniosku niema środka prawnego.

(5) Wierzycielowi nie przysługuje prawo żądania zwrotu kosztów tego postępowania, chociaż przychylnono się do jego wniosku. Wierzyciel ma zwrócić dłużnikowi kosztu tego postępowania, jeśli jego wniosek był oczywiście nieuzasadniony, lub jeśli on nie wezwał dłużnika do zapłaty przed postawieniem wniosku, a dłużnik zaraz przed

sądem oświadczył gotowość zapłacenia kwot, dla których uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty orzeczono.

b) Warunki i rozciągłość uchylenia ustawowego odroczenia zapłaty.

§ 21.

(1) Do wniosku należy przychylić się w drodze uchwały, jeśli wierzyciel uprawdopodobni, że gospodarcze położenie dłużnika nie usprawiedliwia lub niezupełnie usprawiedliwia ustawowe odroczenie zapłaty. Należy mieć przytem w szczególności wzgląd na dalsze prowadzenie gospodarstwa dłużnika i na to, o ile dłużnik bez szkody dla swego gospodarstwa może postarać się o potrzebne środki.

(2) W uchwale sądowej należy orzec, dla jakiej kwoty wierzytelności i z którym dniem uchyla się ustawowe odroczenie zapłaty. Niemożna przytem ustanawiać dni wcześniejszych, niż poniżej oznaczone i jeśli wierzytelność przewyższa 30 K, ustanawiać wyższych, niż oznaczone poniżej kwoty częściowe wraz z przypadającymi od nich odsetkami.

	W okręgach trybunałów sądowych Kraków, Wadowice i Nowy Sącz	W innych częściach Galicyi i na Bukowinie
31. marca 1916	10%	—
30. czerwca 1916	15%	10%
30. września 1916	15%	10%
31. grudnia 1916	20%	10%

c) Sądowe dochodzenie wierzytelności nieodroczonej już więcej co do zapłaty.

§ 22.

(1) Po urośnięciu w moc prawną uchwały, uchylającej ustawowe odroczenie zapłaty, może wierzyciel dochodzić sądowo swej wierzytelności, przedkładając tę uchwałę.

(2) Wraz z skargą o zapłacenie kwoty, dla której uchylono ustawowe odroczenie zapłaty, można żądać także zapłaty innej części wierzytelności. Zasądzenie na świadczenie, dla którego

przysługuje dłużnikowi jeszcze w czasie zapadnięcia wyroku ustawowe odroczenie zapłaty, jest dopuszczalne; jednakże należy ustanowić termin dla świadczenia wraz z kosztami procesowymi, zgodnie z uchwałą o uchyleniu ustawowego odroczenia zapłaty, zaś dla kwot, których ta uchwała nie dotyczy, w ten sposób, że termin ten rozpoczyna się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty.

(3) Na korzyść wykonalnego roszczenia, dla którego uchylono ustawowe odroczenie zapłaty, można prowadzić egzekucję.

(4) Jeżeli sąd uchylił ustawowe odroczenie zapłaty dla wierzytelności, sędziowskie odroczenie zapłaty (§§ 16. do 19.) jest niedopuszczalne.

d) Weksle i czeki.

§ 23.

(1) Postanowienia §§ 20. i 21. mają odpowiednio zastosowanie do weksli z tą zmianą, że przy wekslach z wyższą kwotą wekslową, kwota, dla której odmawia się ustawowego odroczenia zapłaty, musi przy każdym wekslu wynosić przynajmniej na 50 K. O treści uchwały, którą uchylono dla weksła ustawowo odroczenia zapłaty, winien wierzyciel oświadczyć obowiązanych do regresu, o ile ich adres jest znany.

(2) Uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty ma skuteczną tylko wobec dłużnika, przeciw któremu zostało orzeczone.

§ 24.

(1) Przez prawomocne uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty weksel, który nie zapadł już przed dniem 1. sierpnia 1914, staje się co do kwoty wyłączony od odroczenia zapłaty, płatny za okazaniem. Okazanie przed oznaczonym w sądowej uchwale dniem jest niedopuszczalne. Wraz z wekslem należy przedłożyć uchwałę sądową.

(2) Przeciw obowiązany do regresu z weksli oznaczonego w ustępie 1. rodzaju można postawić wniosek na uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty tylko o tyle, o ile ustawowe odroczenie zapłaty wobec akceptanta (wystawcy własnego weksła) prawomocnie uchylono.

(3) W razie zapłaty częściowej, należy zaznaczyć na wekslu kiedy, kto i w jakiej wysokości zapłaty dokonał. Płacącemu wydaje się pokwitowanie na odpisie weksła.

§ 25.

(1) Jeśli obowiązany do regresu dokona częściowej zapłaty (§§ 21. i 23.) na podstawie weksła, który zapadł przed dniem 1. sierpnia 1914, może prócz zaznaczenia stosownie do § 24.,

ustęp 3., i pokwitowania zażądać uwierzytelnionego odpisu protestu. Wydanie uwierzytelnionego odpisu należy zanotować na proteście. Dla każdej częściowej zapłaty nie można żądać więcej; jak jednego duplikatu lub więcej niż jednego uwierzytelnionego odpisu protestu. Podpis austriacko-węgierskiego Banku na odpisie protestu zastępuje jego uwierzytelnienie.

(2) Jeżeli obowiązany do regresu dochodzi zwrotu uiszczonej przez siebie częściowej zapłaty wobec poprzedników lub akceptantów, to należy przy wekslach, które zapadły przed dniem 1. sierpnia 1914, dołączyć pokwitowanie i uwierzytelniony odpis protestu, gdy jednakże od wniesienia protestu zwolniono, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis weksła.

§ 26.

(1) Przy wekslach, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914 a które zapadły lub zapadną między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. grudnia 1916, należy nieuiszczenie częściowej zapłaty (§§ 21. i 23.) stwierdzić przez protest i to także wówczas, gdy od wniesienia protestu zwolniono. Poprzedników należy zawiadomić stosownie do artykułów 45. do 47. u. w.

(2) Przy wekslach, oznaczonych w ustępie 1. można protest z powodu niezapłacenia kwoty częściowej zastąpić:

- a) przez oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy własnego weksła lub domiciliata;
- b) przez oświadczenie posiadacza weksła, gdy można nań przekazać czek stosownie do § 1. ustawy z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 84, wyjąwszy wypadek, że nicda się wysledzić lokalu przedsiębiorstwa lub w jego braku mieszkania osoby, której należało prezentować.

(3) Oświadczenie musi być umieszczone na wekslu lub na połączonej z nim karcie (allonge) i podpisane przez oświadczonego. Ma ono zawierać dzień prezentacji i uwagę, że zapłaty nie uiszczono, lub że osoby, której należało prezentować, nie odnaleziono. Dla utrzymania praw z weksła należy nadto w ciągu terminu, ustanowionego dla podniesienia protestu, skutecznie uwierzytelnienie odpisu weksła, zaopatrzonego oświadczeniem. Uwierzytelnienie odpisu należy zaznaczyć na wekslu. Nie można uwierzytelniać dla każdej poszczególnej zapłaty częściowej więcej niż jednego odpisu weksła. Podpis Banku austriacko-węgierskiego na odpisie weksła zastępuje jego uwierzytelnienie.

(4) Gdy obowiązany do regresu uiszcza częściową zapłatę na weksel, oznaczony w ustępie 1., wówczas może on prócz zaznaczenia według § 24., ustęp 3., i pokwitowania, żądać wydania protestu

co do nieuiszczonej częściowej zapłaty, lub, gdy protest zastępuje jedno z oznaczonych w ustępie 2. oświadczeń, uwiarytelnionego według przepisu ustępu 3. odpisu weksla.

(5) Jeśli obowiązano do regresu dochodzi wobec poprzedników lub akceptanta zwrotu uiszczonych przez zapłatę częściowej, to należy przy wekslach, oznaczonych w ustępie 1., przedłożyć pokwitowanie i protest lub uwiarytelniony według przepisu ustępu 3. odpis weksla.

§ 27.

Na podstawie weksli, dla których uchylono częściowo ustawowe odroczenie zapłaty, dopuszczalne są skargi tylko co do kwoty, która stała się płatna.

§ 28.

Postanowienia §§ 23. do 27. mają odpowiednio zastosowanie do czeków, które stały się płatne przed dniem 1. sierpnia 1914.

e) Ogólne przepisy o postępowaniu, które mają być zastosowane.

§ 29.

Do przepisanych w §§ 20. do 28. postępowania mają zastosowanie postanowienia o postępowaniu w cywilnych sporach prawnych.

f) Wyjątki.

§ 30.

(1) Postanowienia §§ 20. do 29. nie mają zastosowania do roszczeń

1. przeciw publicznym korporacyom, przeciw bankom krajowym i akcyjnym, kasom oszczędności, stowarzyszeniom kredytowym i innym instytucjom kredytowym, oraz przeciw zakładom ubezpieczenia;

2. przeciw dłużnikom, mającym miejsce zamieszkania (siedzibę) lub swą stałą siedzibę przedsiębiorstwa w ściślejszym obszarze wojennym.

(2) Jeśli po wejściu w życie tego rozporządzenia rozszerzy się szerszy obszar wojenny na części ściślejszego obszaru wojennego, mają zastosowanie do dłużników, mających swe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub stałą siedzibę przedsiębiorstwa w tych nowych częściach szerszego ob-

szaru wojennego, przepisy §§ 20. do 29., począwszy od pierwszego dnia ćwierćroczka kalendarzowego, następującego po ogłoszeniu obwieszczenia Ministerstwa spraw wewnętrznych. Nie można jednak orzec uchylecia ustawowego odroczenia zapłaty od dnia wcześniejszego, niż ostatni dzień tego kalendarzowego ćwierćroczka.

Prawo wzajemności.

§ 31.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prawnoprywatne jedynie w mniejszym zakresie lub pod dalej idącymi ograniczeniami niż przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, podlegają roszczeniom wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

Postanowienia o należnościach prawnych.

§ 32.

(1) Gdy uiszczono należność za protest przy podniesieniu protestu z powodu niezapłacenia kwoty częściowej na weksel, jest protest z powodu nieuiszczenia dalszej zapłaty uwolniony od należności według p. t. 116, lit. g) ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89. Bliższe postanowienia zostaną wydane osobnem rozporządzeniem.

(2) Oznaczone w § 26. oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy własnego weksla lub domicyliata albo posiadacza weksla nie podlega należności.

§ 33.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 17. września 1915, Dz. u. p. Nr. 273.

Stürgkh wtr.

Georgi wtr.

Forster wtr.

Trnka wtr.

Morawski wtr.

Hohenlohe wtr.

Hochenburger wtr.

Hussarek wtr.

Zenker wtr.

Leth wtr.

Spitzmüller wtr.

